

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **PRECO GROUP s.r.o.,** se sídlem Štítného 585/28, Praha 3, zastoupený Mgr. Tomášem Krejčím, advokátem se sídlem Pařížská 204/21, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) RNDr. M. S., II) E. G. V., III) M. A. C.,** osoby zúčastněné na řízení II) a III) zastoupené Mgr. Danielou Vlčkovou, advokátkou se sídlem Londýnská 59, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2016, č. j. MHMP 1283769/2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2018, č. j. 8 A 164/2016 – 67,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2018, č. j. 8 A 164/2016 – 67, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 8. 2016, č. j. MHMP 1283769/2016 (dále též „napadené rozhodnutí“), bylo výrokem I. zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 3 (dále jen „ÚMČ“) ze dne 31. 3. 2016, č. j. UMCP3 033051/2016, sp. zn. OV/1957/15/Kř (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí“). Výrokem II. bylo zamítnuto odvolání autorizovaného inspektora Ing. arch.

I. D., a to pro nepřípustnost. Prvostupňovým rozhodnutím bylo určeno, že stavebníkovi nevzniklo právo provést stavbu „*Nástavba, dvorní přístavba a stavební úpravy bytového domu č. p. X na pozemku č. parc. X v k. ú. X*“ (dále jen „stavba“), a to na základě oznámení společnosti GLENGYLE s.r.o., IČ: 271 93 071 (dále jen „původní stavebník“), došlého stavebnímu úřadu dne 3. 8. 2009 a doloženého certifikátem autorizovaného inspektora ident. č. X ze dne 30. 7. 2009 (dále jen „certifikát“).

[2] Předmětná stavba byla nejprve umístněna rozhodnutím ÚMČ, odboru výstavby ze dne 22. 2. 2008, č. j. OV/4438/07/Souč, sp. zn. UMCP3 111926/2007, které potvrdil žalovaný svým rozhodnutím ze dne 23. 9. 2008, č. j. S-MHMP 329462/2008/OST/Če, jenž však Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 6. 2011, č. j. 9 Ca 380/2008-62, zrušil a věc vrátil správním orgánům k novému projednání. Usnesením ÚMČ ze dne 9. 7. 2012, č. j. OV/586,750/12/Souč,Kř, stavební úřad v novém projednání územní řízení zastavil s odůvodněním, že stavba byla v mezidobí posouzena ve zkráceném stavebním řízení autorizovaným inspektorem a s její realizací již bylo započato. Přípisem ze dne 17. 2. 2014 žalobce informoval ÚMČ, že v rámci exekučního řízení sp. zn. 177 EX 34283/13 na majetek původního stavebníka došlo ke změně majitele nemovitosti nacházející se na adrese „*Š. 585/28*“ s účinky vkladu práva do katastru nemovitostí ke dni 31. 12. 2013, přičemž požádal o sdělení, zda stav certifikátu vydaného ve zkráceném stavebním řízení autorizovaným inspektorem je platný a zdali lze pokračovat ve stavbě. Vyjádřením ze dne 10. 3. 2014, č. j. OV/332/14/Kř, sdělil ÚMČ žalobci, že vzhledem k tomu, že s realizací předmětné stavby bylo započato původním stavebníkem v průběhu dvou let ode dne oznámení certifikátu vydaného autorizovaným inspektorem, nepozbyl tento certifikát své platnosti. Rozhodnutím ÚMČ ze dne 14. 4. 2014, č. j. OV/579/14/Kř, byla dále zamítnuta žádost Ing. D. B. (dále jen „žadatele“) a osoby zúčastněné na řízení I) RNDr. M. S. (dále jen „žadatelka“), o vydání předběžného opatření, jímž by se zabránilo zahájení předmětné stavby a současně by se jím pozastavila platnost certifikátu autorizovaného inspektora, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 7. 2014, č. j. MHMP 1031748/2014/SUP/Lš. Obdobné žádosti byly opakovány, z těchto řízení však nikdy nevzešlo pravomocné předběžné opatření. Stejně tak opakovaně a bezvýsledně byly podávány žádosti zpochybňující existenci práva stavby. ÚMČ pak vydal na základě žádosti žalobce dne 15. 2. 2016 kolaudační souhlas č. j. UMCP3 014913/2016, kterým povolil užívání stavby. Tento kolaudační souhlas napadl žadatel žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, přičemž Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 11. 2016, č. j. 11 A 54/2016 – 86, vyslovil jeho nezákonnost; tento závěr byl potvrzen též rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2017, č. j. 7 As 325/2016 – 69, ústavní stížnost pak byla odmítnuta rozhodnutím ze dne 24. 4. 2018, sp. zn. II. ÚS 802/2017. Vůči předmětné stavbě bylo sdělením ÚMČ ze dne 29. 8. 2017, sp. zn. OV/1660/17/Pap/Kř, zahájeno řízení o odstranění stavby, které bylo následně v důsledku přiznání odkladného účinku správní žalobě opatřením ÚMČ ze dne 15. 11. 2017, sp. zn. OV/2279/17/Kř, přerušeno.

[3] Proti napadenému rozhodnutí žalovaného brojil žalobce dne 13. 9. 2016 u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí s tím, že certifikát autorizovaného inspektora byl v rámci činnosti správního orgánu opakovaně předmětem přezkumu a správní orgán vždy osvědčil jeho platnost,

přičemž poukazoval na rozhodnutí ÚMČ ze dne 14. 4. 2014, č. j. OV/579/14/Kř, potvrzené rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 7. 2015, č. j. MHMP 1031748/2014. Dále namítal, že právo provést stavbu nabyl v dobré víře, navíc k předmětné stavbě byl vydán kolaudační souhlas. Žalobce taktéž poukazoval na ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), podle něhož správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob. Brojil taktéž proti chybnému postupu podle § 142 správního řádu, neboť zahájení řízení je v tomto případě limitováno nezbytností, která podle něho znamená ochranu práv nabytých v dobré víře. Žalobce upozorňoval též na zásadu právní jistoty po uplynutí doby srovnatelné s lhůtou pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení.

[4] Městský soud konstatoval, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkou týkající se skutečnosti, že platnost certifikátu byla žadateli napadena po téměř 6 letech od jeho vydání, neboť v tomto rozhodnutí pouze ocitoval ustanovení § 117 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon"), resp. závěry usnesení zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. září 2012, č. j. Konf 25/2012 - 9, které stanovilo, že *quasi* opravným prostředkem proti certifikátu autorizovaného inspektora je postup podle § 142 správního řádu. Jedním z principů správního řízení je dle městského soudu určitá časovost, která se projevuje v tom, že opravný prostředek proti rozhodnutí, kterým se přiznává nějaké právo nebo ukládá povinnost, lze vždy využít pouze v přiměřené době; žádný opravný prostředek tedy nelze uplatnit kdykoliv bez ohledu na to, jak dlouhá doba uplynula od okamžiku, kdy určité právo bylo příslušnou autoritou přiznáno. Městský soud měl za to, že k této skutečnosti při rozhodování o žádosti žadatelů o určení právního vztahu dostatečně nepřihlédli prvostupňový správní orgán ani žalovaný. Soud taktéž poukázal na to, že v předmětném usnesení zvláštního senátu není o časové otázce nijak pojednáno, čímž dle jeho názoru nechal zvláštní senát tuto otázku v podstatě otevřenou.

[5] Dle městského soudu bylo třeba otázku plynutí času, resp. ochrany práv nabytých v dobré víře v průběhu této doby, vzít v úvahu v rámci testu proporcionality. Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/96 stanovil, že je třeba zvážit jednak kritérium vhodnosti, což v inkriminované věci podle názoru městského soudu splněno bylo, neboť řízení podle § 142 správního řádu bylo jediným *quasi* opravným prostředkem ve vztahu k certifikátu; dále zkoumat kritérium potřebnosti, přičemž i tato podmínka byla dle městského soudu splněna, neboť jiné opatření skutečně neexistovalo; dále však bylo nezbytné vzít v úvahu i kritérium poměřování. Městský soud měl za to, že při posuzování právě přiměřenosti zásahu do jednotlivých práv nebyla skutečnost ochrany práv nabytých v dobré víře dostatečně zohledněna, resp. zohledněna byla v neprospěch žalobce. Správní orgány měly navíc přihlédnout i k tomu, zda žadatelka mohla onen jediný dostupný opravný prostředek uplatnit dříve, resp. zda ho uplatnila dostatečně brzy s přihlédnutím k tomu, kdy tak mohla učinit poprvé. Žadatelka se o existenci certifikátu dozvěděla v roce 2009, tedy v době, kdy právní úprava ohledně jeho případného přezkoumání byla nejasná, nicméně nejpozději od roku 2012 existoval právní nástroj k přezkoumání, resp. k ověření platnosti certifikátu, a to právě postup podle § 142 správního řádu. Žádost o určení právního vztahu však byla podána až v roce 2015, ačkoliv v mezidobí již bylo zřejmé, že je stavba prováděna, a že nastává minimálně potenciální možnost, že pořízením stavby mohou být práva vlastníků sousedních nemovitost dotčena. Tuto skutečnost žalovaný

nedostatečně reflektoval právě při posuzování zásahu do jednotlivých ústavou chráněných práv. Navíc žalobce poté, kdy nemovitost nabyl od soudního exekutora, byl sdělením stavebního úřadu ze dne 10. 3. 2014, č. j. OV/332/14/Kř, informován o právu stavby, přičemž toto lze stěží interpretovat jinak, než že na jeho základě měl žalobce důvod být v dobré víře v tom směru, že uvedený certifikát je platný, a že podle něj lze s pořízením stavby pokračovat. Městský soud tak dospěl k závěru, že správní orgány při rozhodování v řízení o určení právního vztahu na žádost nevyhodnotily správně zásah do práv účastníků toho řízení a v důsledku toho rozhodly nezákonně; proto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] *Obiter dictum* pak městský soud konstatoval, že pokud by vlastníci sousedních nemovitostí, jmenovitě žadatelka, měli za to, že byli pořízením předmětné stavby na základě vadně vydaného a stavebním úřadem nesprávně aprobovaného certifikátu, zkráceni na svých právech, popř. byla snížena hodnota jejich majetku, nelze se nápravy domáhat jinak, než pořadem práva civilního, tedy žalobou na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem správního orgánu.

II. Kasační stížnost žalovaného, vyjádření žalobce a osob zúčastněných na řízení

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, ve které navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel nejprve rekapituloval, že žadatelka již v roce 2009 podala žalobu proti územnímu rozhodnutí, kterým byla umístněna předmětná stavba, přičemž toto rozhodnutí bylo následně zrušeno městským soudem. Ještě před vydáním rozsudku však byla stavba posouzena autorizovaným inspektorem. Dle tehdy účinného znění § 117 stavebního zákona mohlo stavebníkovi vzniknout, zcela mimo správní řízení, právo provést stavbu pouze na základě oznámení stavby stavebnímu úřadu společně s připojením projektové dokumentace a certifikátu vydaného autorizovaným inspektorem. Ten však byl povinen krom jiného připojit vyjádření osob, které by jinak byly účastníky řízení, a pokud tyto osoby uplatnily námitky, byl povinen je předložit stavebnímu úřadu k rozhodnutí. Tehdy účinný stavební zákon však neřešil situaci, kdy autorizovaný inspektor tyto podmínky nesplnil, pročež existovaly různé výklady ohledně přezkumu takového certifikátu. Problematika byla vyřešena až usnesením zvláštního senátu ze dne 6. září 2012, č. j. Konf 25/2012 - 9. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí vycházel z posouzení, že žadatelka i žadatel o určení právního vztahu by byli z hlediska materiálního účastníky řízení, pokud by stavba byla povolována ve správním řízení. Žadatel i žadatelka se navíc bránili vzniku stavby bez posouzení jejich námitek v souladu s požadavky stavebního zákona již společnou žádostí o předběžné opatření, stejně tak podávali odvolání do procesních rozhodnutí, která jim byla oznamována, a to z důvodu, že toho času nebylo zřejmé, jak se proti právu provést stavbu na základě certifikátu bránit. Stěžovatel vzal při vydání napadeného rozhodnutí za prokázané, že žadatelem a žadatelkou byly u autorizovaného inspektora uplatněny námitky, které inspektor vypořádal v rozporu s tehdy účinným zněním zákona, když nevyřešené námitky nepředložil stavebnímu úřadu, ale sám o nich rozhodl v certifikátu tak, že je odmítnul či k nim nepřihlížel. Dále stěžovatel vycházel ze skutečnosti, že postup dle § 142 správního řádu byl shledán

judikaturou za jediný nástroj obrany proti zásahům do práv účastníků, jejichž námitky nebyly vypořádány. Stěžovatel taktéž zohlednil judikaturu, která konstatuje, že nevypořádání námitek účastníků řízení v souladu se stavebním zákonem, tj. vydání certifikátu bez splnění zákonných předpokladů, je splněním podmínky prokázání, že rozhodnutí dle § 142 správního řádu žadatelé potřebují k uplatnění svých práv. Připomenul rovněž, že deklaratorním rozhodnutím dle § 142 správního řádu se nezakládají nová práva ani nové povinnosti, ale jedná se o rozhodnutí, kterým se v určité věci prohlašuje, že jmenovitě určitá osoba má anebo nemá práva či povinnosti. Předmětem rozhodnutí není rozhodnutí ve věci samé, ale pouze posouzení procesních otázek, zákonných předpokladů, na základě kterých právo provést stavbu vzniklo či nevzniklo. Stavební úřad neměl dle § 142 správního řádu pravomoc zkoumat soulad navržené stavby se závaznými předpisy a požadavky dotčených orgánů či dobrou víru stavebníka ve správnost certifikátu, jehož vydání si smluvně sjednal s autorizovaným inspektorem.

[9] Stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 2 As 53/2015, dle nějž zahájení řízení dle § 142 správního řádu není omezeno žádnou lhůtou. Tento názor shodně vyjádřil i sám zvláštní senát v bodě 76 předmětného usnesení; nelze se tedy ztotožnit s názorem městského soudu, že časová otázka zůstala v tomto usnesení otevřená. Pokud městský soud dále poukazoval na stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj z roku 2013, pak stěžovatel namítá, že tento metodický pokyn není závazný pro třetí strany, navíc byl vydán před výše uvedeným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. K výkladu jednotlivých ustanovení správního řádu je pak příslušný soud, nikoli ministerstvo jako ústřední orgán státní správy. Důvodem, proč není pro podání žádosti dle § 142 správního řádu stanovena žádná lhůta, je skutečnost, že deklaratorním rozhodnutím jako jediným nástrojem obrany se otevírá prostor pro uplatnění práv žadatelů v navazujícím řízení. Až v tomto navazujícím řízení ve věci je třeba aplikovat zásady správního řízení, jako je ochrana práv nabytých v dobré víře, právní jistota či legitimní očekávání. Stěžovatel se nemůže ztotožnit ani s právním názorem městského soudu, že žadatelé řádně nehájili svá práva, když návrh na zahájení řízení dle § 142 správního řádu údajně mohli uplatnit ihned po vydání usnesení zvláštního senátu v roce 2012. Vzhledem ke zrušení rozhodnutí o umístění stavby a jejímu nezahájení se žadatelka domnívala, že platnost certifikátu zanikla. Žádost podala ihned poté, co zjistila, že se stavbou bylo započato.

[10] Stěžovatel proto brojí proti názoru městského soudu, že nesprávně vyhodnotil zásah do práv účastníků řízení, když nepoměřoval práva nabytá v dobré víře a řádně se nezabýval lhůtou, v níž bylo možné podat žádost na určení právního vztahu, pročež rozhodl nezákonně. Stěžovatel tvrdí, že měl povinnost rozhodnout, zda konkrétní osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, kdy se tak stalo, zda trvají nebo zanikla a kdy se tak stalo. Otázky, na základě kterých shledal nezákonnost napadeného rozhodnutí městský soud, musí být dle názoru stěžovatele předmětem posouzení až v řízení ve věci, ve které musí být respektovány i zásady správního řízení.

[11] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že vynaložil veškeré úsilí, které mohl a lze po něm rozumně požadovat, aby postupoval v souladu se zákonem, a právo k provedení stavby tak nabyl v dobré víře. Žalovaný dle něj zaujímá právní názor, který vychází pouze z usnesení zvláštního senátu, avšak ten nerespektuje základní zásady

správního řízení; ty je ovšem nutné v tomto řízení zohlednit, jde zejména o zásady ochrany dobré víry, právní jistoty a zásadu proporcionality, která souvisí se zásadou subsidiarity a stanoví správnímu orgánu povinnost dbát přiměřenosti zvoleného řešení k okolnostem případu. Ohledně lhůty pro podání žádosti podle ustanovení § 142 správního řádu žalobce uvádí, že v zákoně sice výslovně žádná lhůta stanovena není, ale zahájení takového řízení je limitováno samotnou dikcí tohoto ustanovení, a to především onou nezbytností, která tu více jak 5 let od vydání certifikátu již být nemůže. S tímto názorem koresponduje též stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj, které dospělo k závěru, že s ohledem princip právní jistoty by délka lhůty neměla přesahovat lhůtu pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení. Žalobce dále brojí proti tvrzení, že žadatelka podala žádost ihned poté, co zjistila, že byla stavba zahájena. Žadatelka mohla svou žádost podat již v roce 2013, tj. v době, kdy namítala ÚMČ, že předmětný certifikát pozbyl platnosti z důvodu uplynutí lhůty pro zahájení stavby.

[12] Žadatelka jakožto osoba zúčastněná na řízení I) ve svém vyjádření ze dne 20. 5. 2018 uvedla, že odmítá přijmout argumentaci vztahující se k době uplynulé od vydání certifikátu do podání její žádosti. Stavba byla zahájena zajištěním jámy v srpnu 2014. Od vydání certifikátu v roce 2009 až do této doby dle ní neprobíhaly žádné stavební práce, dům byl opuštěný a několikrát zde zasahovala policie v souvislosti s bezdomovci, pročež se oprávněně domnívala, že platnost certifikátu skončila obdobně jako platnost stavebního povolení. Nesouhlas s předmětnou stavbou však dostatečně aktivně vyjadřovala již od okamžiku vydání územního rozhodnutí. Žádost o určení práva provést stavbu podala dne 19. 3. 2015, tj. 6 měsíců od zahájení stavby; v této době byla stavba teprve na úrovni suterénu. K údajnému jednání žalobce v dobré víře žadatelka konstatuje, že nabyl právo provést stavbu 2 roky po vydání usnesení zvláštního senátu, v době po vydání stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj k možnostem obrany proti certifikátům autorizovaných inspektorů, a taktéž v době, kdy již bylo zrušeno územní rozhodnutí pro předmětnou stavbu, což jej mělo na nedostatky územního a stavebního řízení upozornit. Sdělení ÚMČ, o nějž se žalobce opírá, přitom nijak nepotvrzovalo, že by certifikát byl vydán řádně; stavební úřad totiž pouze uvedl, že původní stavebník započal s realizací stavby ve lhůtě dvou let od oznámení certifikátu, a pouze z tohoto důvodu certifikát nepozbyl platnosti. Žalobce proto nemohl jednat v dobré víře a prodat jednotky v bytovém domě, neboť si musel být vědom toho, že existují důvodné pochybnosti, zda na základě certifikátu autorizovaného inspektora skutečně vzniklo právo provést stavbu. Práva vlastníků jednotek, které jim byly prodány s vědomím právní vady, nelze stavět nad práva dalších dotčených osob, jimiž jsou žadatel a žadatelka jakožto vlastníci sousedních nemovitostí.

[13] Osoby zúčastněné na řízení II) a III) ve svém vyjádření ze dne 11. 5. 2018 společně uvedly, že v předmětné budově je 17 jednotek, které byly všemi vlastníky nabyty v dobré víře po právní moci kolaudačního rozhodnutí, což potvrzuje i to, že na některých jednotkách váze zástavní právo bank, které uvedené jednotky považovaly za dostatečné pro zajištění dluhu z hypotečního úvěru. Napadené rozhodnutí krajského soudu je podle nich po právu a v souladu se základní zásadou šetření práv nabytých v dobré víře. Zpětný zásah do oprávněných zájmů dotčených osob by byl v rozporu se zásadami stavebního a správního řízení. Situace, jež je předmětem tohoto sporu, vznikla v podstatě bez zavinění kterékoliv ze zúčastněných stran. Pakliže by byla žadatelka pořízením předmětné stavby zkrácena na svých právech, nelze se nápravy domáhat jinak než žalobou na náhradu škody

způsobené nesprávným úředním postupem správního orgánu. Nastalá situace však nemůže jít k tíži zúčastněných osob.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, za stěžovatele jedná osoba s patřičným právnickým vzděláním dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel tvrdí kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., fakticky však uvádí pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ovšem musí Nejvyšší správní soud za podmínek uvedených v § 109 odst. 4 s. ř. s. zkoumat z moci úřední.

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se předně zabýval kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť jen je-li rozsudek soudu přezkoumatelný a není-li spojen s podstatnými vadami řízení, lze se zpravidla zabývat jeho věcnou správností. V daném případě kasační soud podstatné vady shledal. Jak bylo uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku, obsahovalo rozhodnutí žalovaného dva výroky. Pouze výrok I. se vztahoval k odvolání stěžovatele a pouze jím mohlo být zasaženo do jeho práv. Výrok II. se týkal jiné osoby (autorizovaného inspektora), která podala vlastní odvolání, které bylo zamítnuto pro nepřípustnost; tato osoba žalobu nepodávala. Stěžovatel sice svou žalobu směřoval proti celému rozhodnutí žalovaného, nicméně netvrdil, že by byl jakkoliv dotčen na svých právech výrokem II. Stejně tak, s ohledem na to, že rozhodnutí žalovaného pojednalo o dvou podaných odvoláních, nelze mezi výrokem I. a výrokem II. shledat vztah závislosti. Městský soud tedy pochybil, pokud zrušil celé rozhodnutí žalovaného, ačkoliv ve vztahu k jeho výroku II. tak učinit neměl; ostatně v odůvodnění svého rozsudku ani neuvedl žádné důvody, které jej k tomu vedly. V tom spočívá naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tento závěr Nejvyššího správního soudu ovšem v daném případě nebrání posouzení věcné správnosti rozsudku pohledem námitek uplatněných v kasační stížnosti.

[18] Podle § 117 odst. 1 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, platilo, že *„uzavře-li stavebník s autorizovaným inspektorem smlouvu o provedení kontroly projektové dokumentace pro stavbu, kterou hodlá provést, může takovou stavbu pouze oznámit stavebnímu úřadu, jestliže byla opatřena souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů a vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení (§ 109), a nejde o stavbu, která je zvláštním právním předpisem, územně plánovací dokumentací nebo rozhodnutím orgánu územního plánování přímo označena jako nezpůsobilá pro zkrácené stavební řízení.“*

[19] Dle § 117 odst. 4 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, dále platilo, že *„pokud ve vyjádřeních podle odstavce 1 byly uplatněny námitky proti provádění stavby, autorizovaný inspektor je posoudí a projedná s osobami, které je uplatnily. Způsob vypořádání námitek a závěry, popřípadě podklady, z nichž vycházel, připojí autorizovaný inspektor k certifikátu podle odstavce 3. Nepodaří-li se při vypořádání námitek odstranit rozpory mezi osobami, které by jinak byly účastníky řízení, předloží jejich vyjádření spolu s projektovou dokumentací a závaznými stanovisky dotčených orgánů stavebnímu úřadu, který zajistí vypořádání námitek podle § 114 nebo usnesením rozhodne o námitkách ve své působnosti anebo usnesením rozhodne o nezpůsobilosti stavby pro zkrácené řízení.“*

[20] Na základě § 142 odst. 1 správního řádu *„správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.* Dle § 142 odst. 2 správního řádu *„podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení.“*

[21] Usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 6. 9. 2012, č. j. Konf 25/2012 - 9, konstatovalo, že autorizovaný inspektor jmenovaný podle § 143 a násl. stavebního zákona není správním orgánem ve smyslu § 1 odst. 1 správního řádu a § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jím vydaný certifikát (§ 117 odst. 2 stavebního zákona) není rozhodnutím správního orgánu (§ 65 s. ř. s.) přezkoumatelným ke správní žalobě soudem, ale plněním ze soukromoprávní smlouvy uzavřené se stavebníkem.

[22] *Obiter dictum* pak zvláštní senát v předmětném usnesení k možnosti obrany osob, které by jinak byly účastníky stavebního řízení, proti certifikátu autorizovaného inspektora uvedl, že *„všechny další osoby (ve věcech dosud projednávaných šlo zpravidla o opomenuté sousedy coby osoby, které by byly účastníky, kdyby se vedlo stavební řízení), které by mohly být dotčeny vznikem práva stavby na základě oznámení doprovázeného certifikátem, mohou využít postupu podle § 142 spr. ř. Toto ustanovení upravuje zvláštní řízení o určení právního vztahu. … V dané situaci je tedy samostatné řízení podle § 142 spr. ř. nejvhodnějším (ostatně pro opomenuté účastníky v zásadě nenáročným a rychlejším než řízení soudní) možným prostředkem pro nápravu vad způsobených nezákonně vydaným a posléze oznámeným certifikátem. … Navrhovatel se v takovém řízení bude nejspíše domáhat toho, aby stavební úřad určil, že stavebníkovi právo provést stavbu nevzniklo. Připomenout je třeba i to, že pro použití § 142 spr. ř. není rozhodné, zda stavební zákon má nebo nemá upravenu pravomoc stavebního úřadu k vydávání deklaratorních rozhodnutí řešících spory. …Podání návrhu na zahájení takového řízení o určení právního vztahu není omezeno žádnou lhůtou. Výsledkem řízení je pravomocné rozhodnutí, které musí stavební úřad vydat ve lhůtách dle § 71 spr. ř., tj. bez zbytečného odkladu, jinak zpravidla do 30 dnů. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu je pak dále možné se odvolat běžným způsobem, případně proti rozhodnutí o odvolání podat žalobu ke správnímu soudu dle § 65 s. ř. s. V případě nečinnosti stavebního úřadu lze využít žalobu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 s. ř. s. … V případě, že stavební úřad během řízení dle § 142 spr. ř. shledá, že certifikát byl vydán bez splnění zákonných předpokladů, zejména neoprávněnou osobou, na základě nezákonného postupu, v rozporu s územně plánovací dokumentací, bez souhlasných závazných stanovisek všech dotčených orgánů nebo bez*

souhlasných vyjádření všech osob, které by byly účastníky stavebního řízení, nevypořádal řádně námitky potenciálních účastníků stavebního řízení, resp. nepředložil nevypořádané rozpory stavebnímu úřadu atd., vydá stavební úřad deklaratorní rozhodnutí o tom, že stavebníkovi právo provést stavbu nevzniklo. Následně by stavební úřady jako orgány státního dozoru ve věcech územního plánování a stavebního řádu mohly postupovat dle § 171 stavebního zákona a vyzvat stavebníka ke zjednání nápravy nebo rozhodnutím uložit povinnost zjednat nápravu v přiměřené lhůtě. Není dále vyloučeno ani nařízení odstranění stavby dle § 129 či kontrolní prohlídka stavby dle § 134 stavebního zákona a v jejím důsledku postup dle odst. 4 tohoto ustanovení. Nedostatky v činnosti autorizovaného inspektora může vyřešit navrhovatel rovněž jako orgán dozoru dle § 171, a to rozhodnutím o odvolání autorizovaného inspektora podle § 144 odst. 2 stavebního zákona. …Bez ohledu na to, že řízení dle § 142 spr. ř. zřejmě dosud nebylo v obecné praxi správních orgánů příliš využíváno, upravuje toto ustanovení rychlý a účinný prostředek nápravy nezákonně vydaného certifikátu. Navíc přesně dopadá na situaci, která přijetím § 117 stavebního zákona nastala, neboť je určeno pro řízení o věcech, které není možné vyřešit v rámci jiných správních řízení.“

[23] Nejvyšší správní soud doplňuje, že již v rozsudku ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 As 52/2016 - 84, shodně jako v rozsudku ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 As 66/2016 – 64 či rozsudku ze dne 30. 11. 2016, č. j. 5 As 66/2016 – 47, se zabýval otázkou rozporů mezi usnesením zvláštního senátu č. j. Konf 25/2012 – 9 a usnesením Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. II. ÚS 439/16, přičemž dospěl k závěru, že *„pokud by* (Nejvyšší správní soud) *v posuzované věci postupoval způsobem nastíněným v usnesení Ústavního soudu, de facto by tím znemožnil ochranu veřejných subjektivních práv žalobců. Ti jednali v souladu se závazným názorem vyjádřeným v usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 25/2012 – 9, a tedy namísto správní žaloby proti certifikátu autorizovaného inspektora podali žádost dle § 142 správního řádu. V současné době lhůta pro podání správní žaloby již dávno uplynula a jiný další prostředek obrany podle předchozí judikatury český právní řád neposkytuje. Při věcném posouzení věci tedy Nejvyšší správní soud následoval závazný právní názor vyjádřený v usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 25/2012 – 9, že ‚všechny další osoby […], které by mohly být dotčeny vznikem práva stavby na základě oznámení doprovázeného certifikátem, mohou využít postupu podle § 142 správního řádu‘.“*

[24] V rozsudku ze dne 6. 12. 2012, č. j. 9 As 147/2012 – 66, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„zvláštní senát v postupu podle § 142 s. ř. shledal jedinou možnou obranu proti zásahům do práv dotčených osob v případě vydání certifikátů autorizovaných inspektorů, přičemž již ze samotné této skutečnosti tak v případě žádostí této povahy vyplývá automatické prokázání nezbytnosti jejího podání k uplatnění práv těchto dotčených osob.“*

[25] Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 As 53/2015 – 40, uvedl, že *„výrok stavebního úřadu, že na podkladu konkrétních oznámených certifikátů právo stavby nevzniklo, by znamenal, že Stavba byla realizována bez stavebního povolení, což je standardně řešitelné postupem dle stavebního zákona (řízení o odstranění stavby, popřípadě o jejím dodatečném povolení). V rámci navazujících řízení je pak prostor pro posouzení důvodnosti věcných námitek všech osob, jež využijí příležitosti svá práva v rozsahu upřesněném nejnovější judikaturou realizovat. … Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce, že žádost žalobce byla podána opožděně, neboť jednak zákon žádnou lhůtu pro její podání nestanoví, a nadto by to v tomto konkrétním případě bylo jistě v rozporu s obecným pojetím*

spravedlnosti a se zásadou předvídatelnosti soudních rozhodnutí. Dopady takového postupu by se mohly projevit až v rovině ústavní (v konečném důsledku by mohlo jít o odepření přístupu k soudu, tj. porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Žalobce zcela prokazatelně, jak je doloženo ve správním spisu a v dostupných rozhodnutích správních soudů, střežil svá práva a důsledně využíval veškeré procesní instrumenty k jejich hájení, avšak tvořící se judikatura až do doby rozhodnutí zvláštního senátu ke konkrétnímu výsledku nevedla. Proto mu nelze přičítat k tíži časový odstup od vydání certifikátu autorizovaným inspektorem, a uměle dovozovat analogickou aplikaci lhůty pro přezkumné řízení, když žádost uplatnil bezodkladně (jen několik dní) poté, co zvláštní senát svůj právní názor zveřejnil. … Lze tedy uzavřít, že správní orgány pochybily, pokud vázaly právo žalobce na meritorní posouzení jeho žádosti na konkretizaci námitek vůči Stavbě v míře, jakou zákon nestanoví, a částečně též smísily podmínky přípustnosti žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí s chybným posouzením meritorních prvků jádra věci.“ (obdobně srov. též rozsudek ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 As 52/2016 – 84 či rozsudek ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 As 66/2016 – 64).

[26] V rozsudku ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 As 52/2016 – 84, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*tvrdí-li tedy žadatel, že je osobou, jež byla ve zkráceném stavebním řízení podle § 117 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, opomenuta jako ten, kdo má právo uplatnit námitky proti provádění stavby, považuje se pro účely vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 142 správního řádu podmínka prokázání, že je takové rozhodnutí nezbytné pro uplatnění jejích práv, za splněnou. Žádost osoby tvrdící, že byla při přípravě certifikátu autorizovaného inspektora opomenuta, musí být meritorně posouzena. V rámci tohoto řízení pak proběhne prověření naplnění kritérií pro účastenství ve stavebním řízení, resp. obsahově obdobnou participaci na přípravě certifikátu (srov. již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 53/2015 - 40). Pro vpuštění žalobce do řízení podle § 142 správního řádu tedy není třeba žádného navazujícího řízení, ostatně taková podmínka neplyne ani z textu zákona. Je však pravděpodobné, že deklaratorní rozhodnutí může být následně použito jako podklad pro další řízení, a to např. řízení o odstranění stavby, tak i pro řízení o náhradě majetkové škody či nemajetkové újmy v civilním soudnictví. … Podmínkou účastenství ve stavebním řízení přitom není, aby bylo vyhověno věcným námitkám. Teprve v rámci věcného posouzení mají stavební úřady zkoumat reálnost zásahu do práv účastníka. Účastenství obstojí samo o sobě, bez toho, aby následně muselo vést k rozhodnutí pro účastníka příznivému.*“

[27] Nejvyšší správní soud taktéž odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. IV. ÚS 2497/16 (všechna v tomto rozsudku uvedená rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.usoud.cz), v němž uvedl, že „*rovněž výklad § 142 správního řádu převzal z výše uvedeného usnesení zvláštního senátu; vyšel z toho, že dotčené osoby v případech podléhajících právní úpravě účinné do 31. 12. 2012, o jaký se jedná i v projednávané věci, neměly k dispozici žádný efektivní prostředek obrany proti stavbám realizovaným na základě (účelově vydaného) certifikátu autorizovaného inspektora. Bylo jim proto umožněno postupovat prostřednictvím žádosti o určení právního vztahu podle § 142 - jádrem posouzení takových žádostí ovšem není vlastní oprávnění realizovat stavbu, nýbrž výhradně otázka (opomenutého) účastenství, tedy zda s žadatelem mělo být jednáno jako s účastníkem zkráceného stavebního řízení.*“

[28] Pokud jde o spornou právní otázku, městský soud přisvědčil žalobci a konstatoval, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s žalobcovou námitkou napadající skutečnost, že

platnost certifikátu byla zpochybněna po téměř 6 letech od jeho vydání, neboť měl za to, že otázku plynutí času měl žalovaný vzít v úvahu v rámci testu proporcionality. Městský soud tedy zastával právní názor, že již v rámci deklaratorního rozhodnutí o určení existence právního vztahu dle § 142 správního řádu má správní orgán brát v úvahu a v rámci takového rozhodnutí zohledňovat princip proporcionality či právní zásady, jakými jsou právní jistota a ochrana práv nabytých v dobré víře. Stěžovatel má naopak za to, že deklaratorním rozhodnutím dle § 142 správního řádu se nezakládají nová práva ani nové povinnosti a nejedná se rozhodnutí ve věci samé; správní orgán v rámci tohoto rozhodnutí nemá pravomoc zkoumat soulad navržené stavby se závaznými předpisy a požadavky dotčených orgánů či dobrou víru stavebníka ve správnost certifikátu. Tímto deklaratorním rozhodnutím se pouze otevírá prostor pro uplatnění práv žadatelů v navazujícím řízení, přičemž až v tomto navazujícím řízení ve věci je třeba aplikovat zásady správního řízení, jako je ochrana práv nabytých v dobré víře, právní jistota či legitimní očekávání. Otázky, na jejichž základě shledal městský soud nezákonnost napadeného rozsudku, musí být předmětem posouzení až v řízení ve věci, nikoliv již v rámci rozhodnutí dle § 142 správního řádu.

[29] Nejvyšší správní soud k předmětnému právnímu sporu shrnuje z výše citované judikatury, že dle usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 6. 9. 2012, č. j. Konf 25/2012 - 9, bod 76, stejně jako dle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 As 53/2015 – 40; ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 As 52/2016 – 84; ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 As 66/2016 – 64 či 30. 11. 2016, č. j. 5 As 66/2016 – 47, podání návrhu na zahájení řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu není omezeno žádnou lhůtou. V případě určení existence právního vztahu se jedná o deklaratorní správní rozhodnutí. *„Těmi se nezakládají, nemění ani neruší práva či povinnosti jmenovitě určené osoby, ale pouze se jimi autoritativně deklaruje (prohlašuje), že taková osoba práva nebo povinnosti má, anebo nemá. Rozhoduje se tedy o určení právního vztahu, zda tento skutečně existuje, nebo nikoli a odkdy (tedy odkdy existuje, resp. kdy zanikl). Účinky takového rozhodnutí nenastávají až právní mocí rozhodnutí (ex nunc), ale zpětně od vzniku právního vztahu, který zde od svého počátku buď byl, nebo nebyl (ex tunc). O existenci určitých právních vztahů je pak možné rozhodovat bez ohledu na nabytí účinnosti správního řádu, tedy rovněž o vztazích vzniklých podle předchozí právní úpravy."* (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.*: Správní řád. Komentář. 5. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2016). Účelem deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu je pouze konstatovat, zda určitý právní vztah vznikl; v nyní projednávaném případě tedy, zdali původnímu stavebníkovi vzniklo právo provést předmětnou stavbu. Takovéto rozhodnutí musí vycházet ze skutkového stavu k okamžiku tvrzeného vzniku práva provést stavbu, správní orgán se proto má zabývat výhradně posouzením existence tohoto práva, nikoliv dalšími okolnostmi, následným procesním či skutkovým vývojem věci a poměřovat k okamžiku vydání deklaratorního rozhodnutí jednotlivé v kolizi stojící zájmy dotčených osob. Posouzení toho, zdali právo provést stavbu vzniklo, mělo být v tomto případě založeno pouze na přezkoumání splnění zákonných požadavků tehdy účinného znění stavebního zákona; pakliže tato ustanovení o zkráceném stavebním řízení byla v projednávané věci porušena, má dle zvláštního senátu správní orgán bez dalšího vydat rozhodnutí o tom, že stavebníkovi právo provést stavbu nevzniklo. Městský soud v napadeném rozsudku nikterak nezpochybnil zjištění žalovaného, že žadatelem a žadatelkou byly u autorizovaného inspektora uplatněny

námitky, které inspektor vypořádal v rozporu s tehdy účinným zněním zákona, neboť nevyřešené námitky nepředložil stavebnímu úřadu, ale sám o nich rozhodl v certifikátu tak, že je odmítnul či k nim nepřihlížel. Jestliže se však městský soud nad rámec přezkoumání správnosti závěrů tohoto zjištění zabýval též dalšími okolnostmi, tj. dlouhou dobou uplynuvší od vydání předmětného certifikátu do podání žádosti o určení právního vztahu, otázkou dotčení práv třetích osob a provedl test proporcionality, v němž převážila ochrana práv nabytých v dobré víře, jednal tím nad rámec toho, co mohl a měl přezkoumávat v případě napadení tohoto deklaratorního rozhodnutí. Městský soud tedy zaujal nesprávný právní názor v otázce míry přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného, když zohledňoval i skutečnosti, které mu v tomto typu řízení posoudit nepřísluš elo, a tyto skutečnosti byly důvodem, pro které rozhodnutí žalovaného zrušil. Kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je proto rovněž důvodná.

[30] Nejvyšší správní soud v souladu se svou výše citovanou judikaturou podotýká, že výrok deklaratorního rozhodnutí, že na základě oznámení certifikátu autorizovaného inspektora nevzniklo právo provést předmětnou stavbu, znamená realizaci takové stavby bez stavebního povolení, což je ovšem situace standardně řešitelná postupem dle stavebního zákona, tj. řízením o odstranění stavby, popřípadě řízením o jejím dodatečném povolení. Teprve v rámci takovéhoto následného řízení bude prostor pro posouzení všech relevantních okolností daného případu nastanuvších až po okamžiku oznámení příslušného certifikátu stavebnímu úřadu, kterými žalobce argumentoval již v žalobě proti napadenému deklaratornímu rozhodnutí. Správní orgán bude muset v tomto řízení kromě vyhodnocení obecných hledisek stanovených stavebním zákonem pro odstranění stavby, resp. její dodatečné povolení (§ 129 stavebního zákona), tedy zdali je vůbec možné takovou stavbu povolit s ohledem na požadavky na ni kladené přímo právními předpisy, mimo jiné také důsledně posoudit, zda žalobce skutečně nemohl být oprávněně v dobré víře v platnost certifikátu na základě vyjádření ÚMČ ze dne 10. 3. 2014, č. j. OV/332/14/Kř, jakkoli toto vyjádření směřovalo výhradně k posouzení ve vztahu k započetí se zahájením stavby. Dále bude nezbytné v navazujícím řízení pečlivě vážit taktéž práva nabytá v dobré víře a právní jistotu vlastníků bytových jednotek vymezených v předmětné stavbě, jimiž jsou mimo jiné osoby zúčastněné na řízení II) a III). Stejně tak bude třeba věnovat pozornost problematice poměrně dlouhé doby, která uplynula od usnesení zvláštního senátu (který ozřejmil akceptovatelný způsob obrany proti certifikátům autorizovaných inspektorů) do okamžiku podání žádosti o určení právního vztahu, to ovšem ve spojitosti se všemi dalšími kroky představujícími obranu žadatelky, která s realizací stavby zjevně nesouhlasí od úplného počátku spadajícího již do územního řízení, jakkoli bude nezbytné posoudit vhodnost jejích procesních postupů v kontextu toho času zaujímaných právních názorů. Právě v tomto řízení tedy bude na místě provést test proporcionality, k jehož realizaci přistoupil městský soud předčasně, neboť se nepochybně bude jednat o případ, v němž dojde ke kolizi několika právních principů, mezi nimiž bude nezbytné poměřovat. Jakkoli Nejvyšší správní soud nikterak nepředjímá výsledek takového řízení, pouze nastiňuje, že jeho výstupem po zvážení všech výše předestřených skutečností nemusí být nutně pouze rozhodnutí o odstranění stavby (pakliže by její povolení bylo slučitelné s požadavky stavebního zákona, ale nikoliv se zájmy dotčených osob), případně rozhodnutí o jejím dodatečném povolení bez dalšího (naopak pouze z důvodu případného posouzení přednosti zachování práv nabytých v dobré víře nad dotčeností žadatelů), nýbrž proporcionalita při vážení všech v tomto řízení kolidujících zájmů může být vtělena do

podmínek stanovených správním orgánem v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, které budou mít za cíl maximalizovat nejvyšší reálně možnou míru ochrany žadatelů a dalších osob dotčených na svých právech realizací předmětné stavby, a zároveň však umožní zachovat na straně žalobce a vlastníků bytových jednotek práva k této stavbě nabytá v dobré víře.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V dalším řízení bude městský soud vázán právním názorem, jenž Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu